

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ

Ἐντὸς πολυτελοῦς αἰθούσης τέσσαρες νεανίδες φλυαροῦσιν εὐθύμως. Καὶ αἱ τέσσαρες εἶνε χαριέσταται, ἀλλ' ἡ μία ὑπερέχει τὰς ἄλλας, ἀποπνεύουσα ἀκαταμάχητόν τι γόητρον, δι' οὗ προεκλύει καὶ αὐτοὺς τοὺς μᾶλλον ἀδιαφόρους.

Εἶνε αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Ἀγγελικὴ κόρη εἰκοσιπενταετής, ὑψηλὴ, λυγρὰ, μελαγχρινὴ καὶ καστανόφθαλμος. Σῶμα ἀγάλματος, στάσις θεᾶς καὶ ἀφέλεια μαθητρίας τοῦ Ἀρσακείου.

Καὶ αἱ τέσσαρες περιεργάζονται τὰ παντοειδῆ ἐνδύματα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν πλουσίαν προῖκα τῆς μᾶς ἐξ αὐτῶν τῆς δεσποινίδος Ἑλένης ὑπανδρευομένης μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Αἱ δύο ἄλλαι φίλαι τῆς, ἡ Λουκία καὶ ἡ Καλλιόπη ἐκφράζουσι τὸν θαυμασμόν των διὰ ζωηρῶν ἐπιφωνήσεων ἡ Ἀγγελικὴ βλέπει τὰ πάντα μετ' ἀδιαφορίας καὶ δὲν λέγει τίποτε.

Ἐπὶ τέλους ἡ Λουκία δὲν κρατεῖται :

— Αὐτὰ ὅλα ποῦ βλέπεις δὲν σὲ σκανδαλίζουν καθόλου ; δὲν σοῦ κινοῦν τὴν ὄρεξιν νὰ ὑπανδρευθῆς καὶ σύ ;

— Ἄν ἀπεφάσιζα ἐγὼ νὰ ὑπανδρευθῶ—ἀποκρίνεται μειδιῶσα ἡ Ἀγγελικὴ — δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα βέβαια διὰ ν' ἀποκτήσω ἓνα σωρὸν κουρέλια....

— Δὲν σοῦ λέγω κ' ἐγὼ πῶς θὰ ὑπανδρευθῆ κανεὶς μόνον δι' αὐτὰ. Ἀλλὰ τέλος πάντων καὶ αὐτὰ συντελοῦν.

— Ἐγὼ δὲν δίδω καμμίαν σημασίαν.

— Ἄ, ἐσὺ βέβαια !... Ἐλησμόνησα πῶς εἶσαι Ἀγγελικὴ ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

— Δὲν ἔχω αὐτὴν τὴν ἀξίωσιν.

— Τὴν ἔχει ὅμως ἡ οἰκογένειά σου...

— Καὶ ὅσοι σὲ γνωρίζουν τὸ ἐπιβεβαιώνουν...

— Ἀγγελικὴ κατὰ τὸ σῶμα, Ἀγγελικὴ κατὰ τὴν ψυχὴν.

— Μὲ περιπαίζετε ;

— Σὲ περιπαίζομεν; Ὁ θεὸς φυλάξοι ! Μήπως ἡ μητέρα σου δὲν διακηρύττει εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι χωρὶς ἐσένα θὰ εἶχεν ἀποθάνῃ; Δὲν εἶσαι σὺ ἡ πραγματικὴ μητέρα τῶν μικρῶν σου ἀδελφῶν; Δὲν εἶσαι ἡ καλλιτέρα οἰκοδέσποινα τῶν Ἀθηνῶν, ἀπαράμιλλος εἰς τὴν μαγειρικὴν καὶ μοναδικὴ εἰς τὴν πλύσιν; Ποῖος σὲ φθάνει εἰς τὴν λογιστικὴν; Τὰ κατὰστικά σου ἤμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν ὡς ὑποδείγματα εἰς τὴν Τράπεζαν καὶ αἱ οικονομικαὶ σου γνώσεις θὰ ἐφώτιζαν καὶ αὐτὸ τὸ Γενικὸν Λογιστήριον! ... Καὶ ὅμως, ἐνῶ προσθάνεις ὅλα αὐτὰ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν ἔχεις πρώτην εἰς τὸν χορὸν, εἰς τὴν ἵππασίαν, εἰς τὸ τραγούδι, εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Καλότυχος ποῦ θὰ σὲ πάρῃ!...

Ἡ Ἀγγελικὴ μειδιᾷ μειδιάμα ἀγγελικώτατον καὶ ἀπαντᾷ διὰ γλυκείας φωνῆς :

— Ἴσως, ἀλλὰ δὲν βιάζεται καθόλου νὰ ἔλθῃ.

— Μὰ εἶσαι δὰ καὶ δύσκολη... Σοῦ ἔτυχαν τόσοι καὶ τόσοι.

— Ἀπὸ τὸν σωρὸν!

— Ἀπὸ τὸν σωρὸν; Προχθὲς ἀκόμη δὲν σὲ ἐζήτησεν ὁ πρόξενος... μὲ τὸσον καλὸν μισθὸν καὶ λαμπρὸν στάδιον;

— Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ γυρίζω τὴν Ἀνατολὴν μαζί του. Ἐπειτα δὲν μ' ἀρέσει.

— Καὶ ὁ ἄλλος ὁ βουλευτής;

— Καί μὲν ἢ! ἄνθρωπος μεσόκοπος!...

— Μεσόκοπος καί, ἀλλὰ ἔχει ἀπὸ τὴν σταφίδα του εἴκοσι χιλιάδας εἰσόδημα.

— Μὴ μοῦ ὀμιλῆς διὰ χρήματα! Ἐγὼ ἐνωῶ πρὸ πάντων ν' ἀγαπῶ ἐκείνον ποῦ θὰ πάρω. Συνοικίσια χωρὶς αἴσθημα, χωρὶς ἀμοιβαίαν συμπάθειαν δὲν τὰ καταλαμβάνω.

Καὶ ἡ Ἑλένη παρεμβάινουσα :

— Εἰς αὐτὸ ἔχει δίκαιον ἡ Ἀγγελικὴ δὲν θὰ ἔπαιρνα τὸν Ἀλέξανδρον ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσα. Εἶνε νέος καὶ κᾶπως καλοκαμωμένος. Δὲν εἶνε ὠραῖος — οἱ πολὺ ὠραῖοι εἶνε συνήθως καὶ πολὺ ἀνόητοι — ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἄσχημος. Βέβαια ἂν εἶχε τὰ μούτρα τοῦ Μάρκου τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς θείας μου τῆς Οὐρανίας δὲν θὰ εἶχα τὸν ἠρωτισμὸν νὰ τὸν πάρω...

Ἄμα ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Μάρκου ἡ ὠραία Ἀγγελικὴ ἐχαμήλωσεν ἑξαφνα τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Εἶνε τὸσον ἄσχημος ὁ Μάρκος;

— Τέρας!... καὶ πρόστυχος, καὶ πληκτικὸς καὶ ἄγριος.

— Σωστὴ ἀρκούδα λοιπὸν!

— Ἀρκούδα μὲ χρυσὸ μαλλί. Αὐτὸς θὰ κληρονομήσῃ τὸν θεῖόν μου τὸν Παντελεῆ οὔτε περισσότερα οὔτε ὀλιγώτερα ἀπὸ δύο ἑκατομμύρια.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, ἐγὼ τὴν ἔπαιρνα αὐτὴν τὴν ἀρκούδα, λέγει γελῶσα ἡ Καλλιόπη.

— Δὲν τὸν εἶδες! Ὁ ἄλλᾶξῃς γνώμην ἄμα τὸν ἰδῆς. Ἄν καὶ δὲν θὰ τὸν ἰδῆς ποτέ. Περνᾷ ὅλην του τὴν ζωὴν ὡσάν ἀγριάνθρωπος εἰς τὴν Θεσσαλίαν εἰς τὰ κτήματα τοῦ θείου μου, κ' ἔρχεται μόνον μίαν ἢ δύο ἑβδομάδας κατ' ἔτος καὶ τὸν βλέπει. Καὶ ὅταν ἔρχεται μένει κλεισμένος μαζί του εἰς τὸ σπίτι.

— Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ... δὲν μ' ἐπεισες. Τὸν ἔπερνα, κυρία μου, καὶ τὸν ἐκαλόπαιρνα. Ἡ-ξευρα νὰ σοῦ τὸν ἡμερώσω ἐγὼ.

Ἡ Ἀγγελικὴ φαίνεται ὅτι οὔτε προσέχει κἂν εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς φλυαρίας των.

Ἡ Ἑλένη σύρει αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρίδος:

— Αἶ, ποῦ ταξιδεύεις ;....

Ἡ Ἀγγελικὴ ἀνασκιρτᾷ ὡς νὰ συνῆλθεν ἐκ λιποθυμίας καὶ ἀπαντᾷ :

— Τί νὰ κάμω ;... ἀναπληρῶ τὴν πραγματικότητα διὰ τοῦ ὄνειρου.

— Ἔως τὴν ὥραν ποῦ θ' ἀναπληρώσης τὸ ὄνειρον διὰ τῆς πραγματικότητος. Καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ ἔκαμνα ἕως τώρα.

— Ἐσύ... μὰ ἐσύ ἔχεις προῖκα μεγάλην. Ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε....

— Παρὰ τὸν ἑαυτὸν σου... πράγμα ἀνεκτίμητον.... Ἀλλὰ μὲ τὰς ιδέας ποῦ ἔχεις νὰ ἀγαπᾷς ἐκεῖνον ποῦ θὰ πάρης, νὰ τὸν εὖρης ὅπως εἰς τὰ ὄνειρά σου τὸν φαντάζεσαι, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς.

— Κ' ἐγὼ τὸ προσιθάνομαι πῶς εἶμαι μέλλουσα γεροντοκόρη λέγει ἠλιθερώς ἡ Ἀγγελικὴ.

— Ἐκτὸς ἂν συνθηκολογήσης μὲ τὴν ἀνάγκην. Ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε ἀπαραίτητον ν' ἀγαπᾷς τὸν ἄνδρα σου ἀρκεῖ νὰ τὸν ἐκτιμᾷς. Ἄν εἶνε πλούσιος, ἂν ἔχη καλὴν κοινωνικὴν θέσιν, ἢ μὴ πορεῖς νὰ ἔχῃς πολλὰ ἄλλα καλὰ τὰ ὅποια ν' ἀντικαταστήσουν τὴν ἀγαπῆν.

— Ἐγὼ χωρὶς ἀγάπην δὲν ἐννοῶ τὴν συζυγικὴν ζωὴν ἢ ἀγάπην ἢ τίποτε. Τὰ ἄλλα εἶνε συμπληρώματα. Τὰ χρήματα μάλιστα εἶνε τὸ τελευταῖον ἀπ' ὅλα. Ἄν καὶ τὰ ἔχω τώρα ὅλα ἄφθονα εἰς τὸ σπίτι μας εἶμαι πολὺ ὀλιγαρκῆς. Εἶμεθα τόσαι ἀδελφαὶ ὥστε ἡ περιουσία μας θὰ γείνη κομμάτια. Ἐσυνειθίσα εἰς τὴν ιδέαν ὅτι θὰ ζήσω εἰς τὸ μέλλον πτωχικὰ καὶ δὲν μοῦ κάμνει ἐντύπωσιν. Ἀλλὰ χωρὶς ἀγάπην ὄχι, ποτέ! Τὴν ἀγάπην τὴν θέλω ἀκεραίαν, ὄχι κομματιασμένην!

— Καίμην Ἀγγελικὴ!

— Ἐπειτα εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ζωὴν μου... δὲν ἔχω καθόλου ἐπιθυμίαν νὰ ὑπανδρευθῶ... μὲ χρειάζονται εἰς τὸ σπίτι.

— Καὶ ὅμως ἂν ἀγαπήσης κανένα ;...

— Ἄν ἀγαπήσω κανένα... καὶ ἂν ὁ κανένας αὐτὸς μὲ θέλῃ, τότε ἀλλάζει. Αὐτὰ ὅμως δὲν γίνονται εὐκόλα τώρα. Ἀδιάφορον εὐτυχεῖτε σεῖς καὶ μοῦ φθάνει ἡ εὐτυχία σας. Ἐγὼ θὰ ἦμαι ἡ Σταχτοπούτα τοῦ παραμυθιοῦ . . .

— Καὶ θὰ προσμένῃς τὸ βασιλοπούλο σου.

Β'

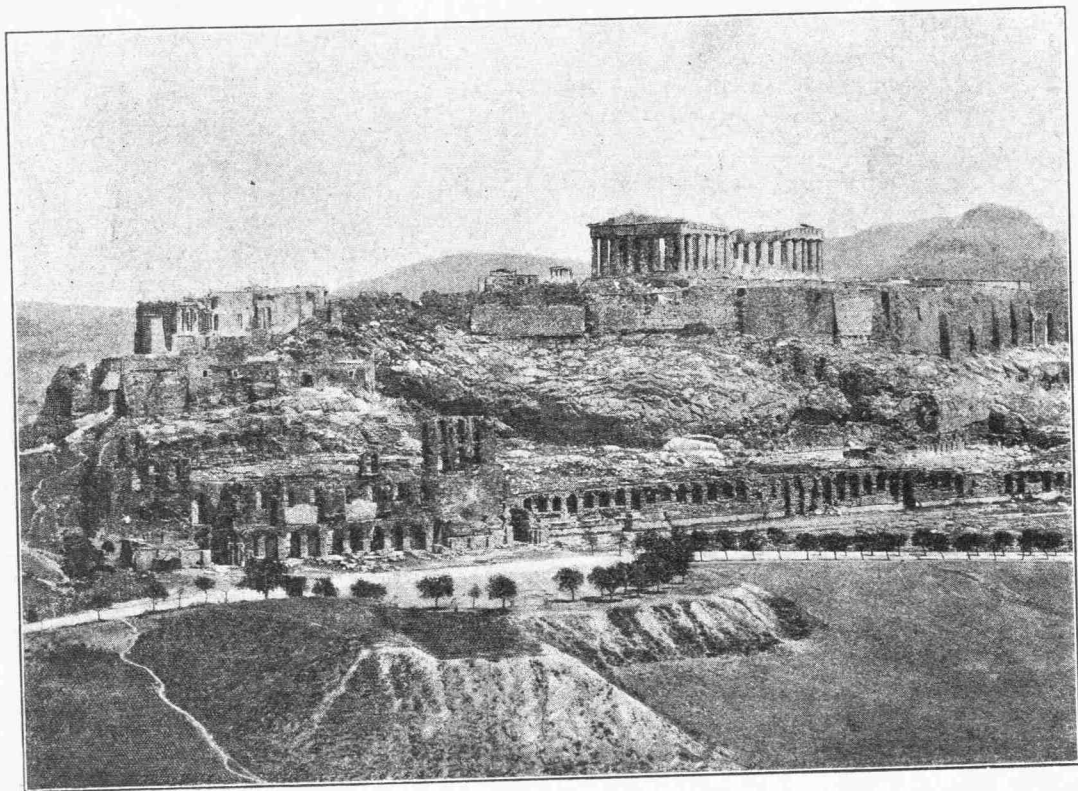
Ἀπὸ τινος καιροῦ ἡ δεσποινὴς Ἀγγελικὴ φαίνεται ὅτι πραγματικῶς παρήτησε πᾶσαν ιδέαν περὶ γαμου ἀλληλοδιαδόχως ἀπέριψε προτάσεις ζηλευτάς, ἠῤῥησε δ' ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τὴν οικογενεῖάν της ἀφοσίωσις. Ἐξακολουθεῖ μὲν νὰ ἐνδύεται μετὰ κομψότητος ἀλλ' ἐπιτηδεύεται ἀσκητικὴν λιτότητα καὶ ἀφέλειαν ὡς πρὸς τὸ χροῶμα καὶ τὸ κόψιμον τῶν ἐνδυμάτων. Ἡ δεσποινὴς Ἀγγελικὴ ἐκ μητρὸς μὲν συνδέε-

ται πρὸς τὸν κόσμον τῶν πλουσιῶν τραπεζιτῶν, ἐκ πατρὸς δ' ἕνεκα τῆς κοινωνικῆς θέσεως καὶ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος πρὸς τὴν αὐλὴν καὶ τὸν διπλωματικὸν κόσμον. Καὶ εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς κόσμους λάμπει ὡς ἀστὴρ πρώτου μεγέθους.

« Γνωρίζετε τὴν δεσποινίδα Ἀγγελικὴν : » Τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἀποτείνει πρὸς ἀλλήλους αἱ πατέρες, οἱ μητέρες, οἱ γαμβροὶ καὶ αἱ νύμφαι. Οἱ πατέρες εὖχονται τοιαύτην νύμφην εἰς τοὺς υἱοὺς των καὶ αἱ μητέρες τοιαύτην φίλην εἰς τὰς θυγατέρας των, καὶ, πρᾶγμα παράδοξον, εἶνε ἐξ ἴσου ἀγαπητὴ καὶ εἰς τὰ δύο φύλα. Ἡ Ἀγγελικὴ εἶνε ὁ ἄγγελος τῆς ἀφοσιώσεως, τὸ ὑπόδειγμα κόρης καὶ ἀδελφῆς, ὁ ἀπαράμιλλος τύπος οἰκοδεσποινῆς. Σηκώνεται εἰς τὰς ἑξ τοῦ πρωῆ, καὶ ἂν ἀκόμη ἐχόρευεν ἕως τὰς τέσσαρας ἐπιτηρεῖ τοὺς ὑπηρέτας εἰς τὸν εὐτρεπισμὸν τῆς οἰκίας· ἐξυπνᾷ καὶ ἐνδύει τὰ ἀδελφία της καὶ τὰ προετοιμαζει διὰ τὸ σχολεῖον. Φροντίζει διὰ τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον· ἀνεβοκαταβαίνει ἀκούραστος καὶ, ὅταν ἐξυπνᾷ ἡ μήτηρ της ἢ ὅποια εἶνε γυνὴ φιλάσθενος, τὰ εὐρίσκει ὅλα εἰς τάξιν καὶ δὲν ἔχει νὰ φροντίσῃ διὰ τίποτε. Ὁ δὲ πατήρ της ἐπηρεασμένος εἰς τὰς ἐργασίας του μόλις εὐκαιρεῖ νὰ συνοδεύῃ αὐτὴν εἰς τὸ θέατρον καὶ εἰς τοὺς χορούς, ὅπου μεταβαίνει μόλις πειθομένη εἰς τὰς ἐπιμόρους παροτρύνσεις τῶν γονέων της. Πηγαίνει πάντοτε χωρὶς ὄρεξιν, κατηφῆς, ἀλλ' ἅμα φθάσῃ ἀλλάσσει ὄψιν καὶ ἡ πρώην οἰκοδεσποινὰ καθίσταται ἡ χαριστέρα καὶ ἐντελεστέρα γυνὴ τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἀγγελικὴ λαμβάνει ἐνεργότατον μέρος, προκειμένου περὶ ἀγαθοεργιῶν. Ἡ μήτηρ της εἶνε σύμβουλος τοῦ Ὀρφανοτροφείου καὶ τῆς Φιλανθρωπικοῦ Ἐταιρίας, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ ψυχὴ καὶ τῶν δύο φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων. Καὶ αἱ ἄλλαι σύμβουλοι ἀποδέχονται τὰς γνώμας της ὡς χρησμούς εἰς ὅλα· μία μάλιστα ἡ κυρία Οὐρανία, ἡ θεία τῆς Ἑλένης, ἡ ὅποια εἶνε καὶ πρόεδρος τοῦ Ὀρφανοτροφείου, δὲν ἢ ποτε χωρὶς τὴν Ἀγγελικὴν. Πῶς κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς ἰδιοτρόπου αὐτῆς γραίας, εἶνε θαῦμα! Πῶς κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ γείνη ἡ προσφιλεῖς σύντροφος τοῦ κυρίου Παντελεῆ τοῦ συζύγου τῆς κυρίας Οὐρανίας, ὁ ὁποῖος πασχει ἀπὸ βρουματισμοῦ καὶ μένει κλειστὸς κοντὰ εἰς τὴν θερμάστραν του ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον ἕως τὸν Μαῖον, δευτέρον θαῦμα!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι αἱ κατηφεῖς ὄψεις τοῦ ἀκλήρου ἀνδρογύνου ἰλαρύνονται εὐθὺς ὡς ὁ ὑπηρετῆς ἀναγγεῖλη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς δεσποινίδος Ἀγγελικῆς, καὶ ὅτι καὶ οἱ δύο περιβαλλοῦσιν αὐτὴν μετ' ὄσης στοργῆς θὰ περιέβαλλον μονογενῆ κόρην. Καὶ ὁσάκις ἔλθῃ δὲν ἐν-

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

[Ἐκ φωτογραφίας Ἀδ. Ροματζῶν]

νοοῦν νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ φύγη ταχέως, συχνὰ δὲ συγγευματίζει μετ' αὐτῶν, ἀφίνουσα μάλιστα καὶ εὐθυμοτέρους κύκλους διὰ νὰ συντροφεύσῃ τὴν γεροντικὴν μοναξίαν των. Τί ἄγγελος αὐτῇ ἡ Ἀγγελικὴ! . . ὄνομα καὶ πρᾶγμα ὅπως ἔλεγε καὶ ἡ φίλη τῆς Ἑλένης.

Ἐφθασαν τὰ Χριστοῦγεννα ἔφθασε καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Παντελῆ ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν, ὁ Μάρκος — ἡ ἀρκούδα! Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο καὶ ἡ Ἀγγελικὴ προσκεκλημένη εἰς τὸ γεῦμα. Ἀλλὰ πρὸ τούτου ὁ κύριος Παντελῆς τὴν προδιέθεσε. Τὴν παρεκάλεσε νὰ εἶνε ἐπιεικὴς πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξεύρει ἀπὸ κόσμον, εἶνε ἰδιότροπος, ἡμιάγριος, συνειθισμένος νὰ ζῆ πάντοτε εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰ βουνὰ καὶ νὰ συναναστρέφεται μὲ χωρικούς. Καὶ ὅμως εἶνε κατὰ βάθος πολὺ καλὰ μορφωμένος καὶ εἰς τὸ ἐρημητήριόν του ἔχει πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην. Ἀλλ' εἶνε θησαυροφυλάκιον κλειδωμένον — δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ ὁμιλήσῃ. Ἰδίως δὲ ἀποστρέφεται τὰς γυναῖκας· δὲν θέλει νὰ ἰδῇ ποδόγυρον ἐμπρὸς του!

Ἡ Ἀγγελικὴ μειδιῶσα ἀγγελικώτατα λέγει ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ φύγη· ἔρχεται ἄλλοτε· δὲν θέλει νὰ φανῇ ἐνοχλητικὴ εἰς τὸν ἀγριάνθρωπον αὐτόν. . .

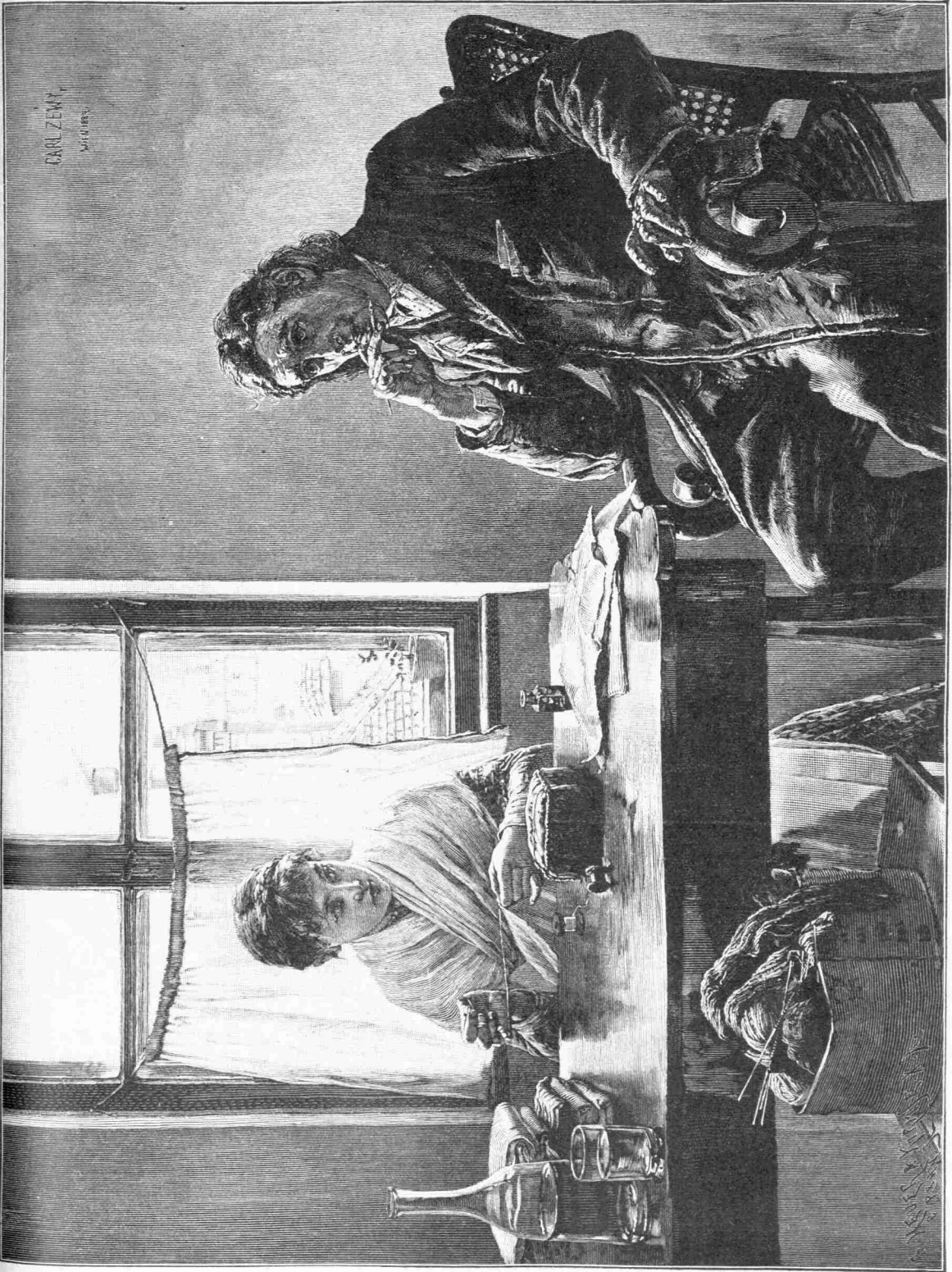
Ὁ κύριος Παντελῆς ἀνθίσταται, θυμώνει καὶ

στέλλει τὸν ὑπηρετήν νὰ εἰπῇ εἰς τὸν κύριον Μάρκον ὅτι τὸν θέλει ὁ θεὸς του.

Ἡ ἀρκούδα προβάλλει ἀπὸ τὴν θύραν. Βλέπει τὴν Ἀγγελικὴν καὶ κάμνει νὰ φύγη, κοντοστέκει καὶ μένει ἄφωνος. Ὁ θεὸς κάμνει τὰς συστάσεις. Ἡ Ἀγγελικὴ χαιρετίζει μειδιῶσα. Ὁ Μάρκος ἀντιχαιρετίζει ἀδεξιότατα λυγίζων τὸ ὑψηλὸν καὶ ἀσύμμετρον σῶμα του. Εἶνε ἀληθινὰ ἀσχημάνθρωπος, χονδρὸς καὶ ὀστεώδης, μὲ βραχίονας μακροὺς καὶ κοντὸν θώρακα. Ἐχει χεῖρας λεμβούχου καὶ ἐν ἀντιθέσει πόδας Μανδραρίνου.

Ἡ φυσιογνωμία του ἐκφραστικὴ, ἀλλὰ δασύτριχος καὶ ἠλιοκαυμένη, ἔχει κάτι πρόστυχον — φαίνεται ὡς ἐπιστάτης κτήματος. Ὅταν γελᾷ ἀνοίγει ὀρθάνοικτον τὸ στόμα καὶ τρώγει ὡς νὰ ἦθε πεζὸς ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν. Τὰ ἐνδύματά του εἶνε εὐρύχωρα καὶ συμπύσσονται περὶ τὸ εὐρωστον σῶμά του. Δὲν ἤξεύρει οὔτε νὰ σταθῇ, οὔτε νὰ περιπατήσῃ, οὔτε νὰ καθίσῃ. Ἐντὸς δάσους ἢ εἰς τὰ ἀλώνια χωρίου θὰ ἔκαμνεν ἴσως καλὴν ἐντύπωσιν, ἀλλ' ἐντὸς τῆς πολυτελοῦς αἰθούσης τοῦ κυρίου Παντελῆ ἦτο ὅτι θὰ ἦτο πλάτανος ἐντὸς θερμοκηπίου.

Τὸ γεῦμα εἶνε ἐτοιμον· ἔρχεται καὶ ἡ θεία. Κάθηνται οἱ τέσσαρες· ἡ Ἀγγελικὴ ἔχει ἀπέναντι αὐτῆς τὸν Μάρκον. Αὐτὴ προσπαθεῖ παν

CARL ZEY
MUNICH

Ο ΠΙΣΧΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ
Είκοσι τέσσα

τοιτρόπως νὰ τὸν ἐνθαρρύνει καὶ διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὀμιλήσῃ ἐγγίζει τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο διάφορα κληρονομικά καὶ ἀγροτικά θέματα μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ διαλεκτικῆς δεξιότητος. Ἐκεῖνος τὰ ἔχει κατ' ἀρχὰς χαμένα· ἀποκρίνεται δειλά καὶ βλέπει διαρκῶς τὸ πινάκιόν του.

Ὁ θεὸς καὶ ἡ θεία θυμαζοῦν τὴν ἀγαθότητα τῆς κόρης ὁποῖα δὲν βαρύνεται νὰ ὀμιλῇ μὲ αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπον διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα βέβαια δὲν τὴν ἐνδιαφέρουν.

Ἡ κυρία Οὐρανία φέρει τὴν ὀμιλίαν εἰς κοσμικώτερα, εἰς ἐν νέον συνοικέσιον τὸ ὑποῖον ἔγεινεν ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν. Ἡ Ἀγγελικὴ λέγει ὅτι δὲν τῆς ἀρέσκει ὁ γαμβρός, καὶ διότι εἶνε μικρόσωμος, ἀλλὰ πρὸ πάντων, διότι δὲν εἶνε ἄνθρωπος σοβαρός· εἶνε ἐπιπόλιος, ἐλαφρὸς καὶ χάνεται διὰ χοροὺς καὶ διασκεδάσεις. Τί θὰ ὑποφέρῃ καὶ ἡ γυναῖκα του καταδικασμένη νὰ τὸν ἀκολουθῇ εἰς τὸν κόσμον!...

— Πῶς, ἀγάπη μου! ἀναφωνεῖ ἡ κυρία Οὐρανία ἐκπληκτος, δὲν θὰ ἤθελες ἐσὺ ἄνδρα ν' ἀγαπᾷ τὰς διασκεδάσεις, ἐσὺ ποῦ δὲν λείπεις ἀπὸ πουθεν;

— Πηγαίνω πολὺ εἰς τὸν κόσμον, ἀπαντᾷ ἡ Ἀγγελικὴ μὲ τὴν ἀγγελικὴν φωνὴν τῆς, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπῶ καθόλου. Πηγαίνω ἐπειδὴ τὸ θέλει ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου, ἐγὼ δὲν διασκεδάζω, δὲν εὐχαριστοῦμαι, καὶ ἂν γείνω ποτὲ κυρία νὰ κάμω ὅ τι θέλω, βέβαια δὲν θὰ ζητήσω εὐτυχισμένην ζωὴν εἰς τα σαλόνια.

Καὶ οἱ τρεῖς τὴν βλέπουν μὲ ἐκπληξιν καὶ θυμωσμόν. Καὶ αὐτὸς ὁ Μάρκος ἐξεκάρφωσε τὰ βλέμματα ἀπὸ τὸ πινάκιόν του καὶ τὰ προσήλωσεν εἰς τὴν χαριτωμένην ἐκεῖνην νέαν, ἡ ὁποῖα τόσον διαφέρει ἀπὸ τὰς ἄλλας!..

Καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἐξακολουθεῖ:

— Μόνη μου χαρὰ, μόνη μου εὐτυχία εἶνε ἡ φύσις, ἡ ἐξοχικὴ ζωὴ, ὁ καθαρὸς ἀήρ, τὰ δαση, τὰ πουλιά, ἡ ἐρημία. Ὁ πατέρας μου ὑπεσχέθη τὸ κλοκαίρι νὰ κάμωμεν ἐν ταξειδάκι εἰς Εὐβοίαν. Πότε νὰ ἔλθῃ τὸ κλοκαίρι, θεέ μου!

Ὁ Μάρκος τὰ ἀκούει ὅλα αὐτὰ καὶ ἀνκινεῖται εἰς τὸ κάθισμά του, ὡς νὰ τὸν τρώγουν φύλλοι, καὶ ἡ μορφή του ἰλαρύνεται, καὶ ἀναλαμβάνει θαρρὸς, καὶ ἀρχίζει νὰ ὀμιλῇ καὶ αὐτὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς.

Ὁ θεὸς καὶ ἡ θεία βλέπουν μὲ ἀπορίαν τὸ νέον αὐτὸ θαῦμα, τὴν ἐξημέρωσιν τῆς ἀρκούδας. Μὰ τί ἄγγελος αὐτὴ ἡ Ἀγγελικὴ, — ὄνομα καὶ πρᾶγμα!...

Γ'

Ἐνεκα ἐκτάκτου ἐργασίας ὁ Μάρκος ἦλθε τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τῆς ἀπόκρουσθαι καὶ τὸ πάσχα καὶ συνεγεματίσεν ἀκόμη δύο τρεῖς φάρμακα μετὰ τῆς Ἀγγελικῆς! Τὰ ἐπανειλημμένα

αὐτὰ ταξείδια, καίτοι εἶχον αἰτίαν πραγματικὴν, ἐνέβαλον εἰς ὑπόνοιαν τὸν θεῖον καὶ τὴν θείαν μήπως ὁ ἀνεψιὸς των εἶνε ἐρωτοκτυπημένος. Καὶ ἄλλοτε εἶχεν ἀφορμὰς νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας καὶ τὸ ἀπέφευγε, πῶς τώρα ἦτο πρόθυμος εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν νὰ ἀφήνῃ τὰ προσφιλή του θεσσαλικά βουνὰ ὁ μισάνθρωπος αὐτός; Βέβαια ἡ Ἀγγελικὴ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ εἶχε τὸν δάκτυλόν τῆς εἰς αὐτό. Ἀλλὰ πάλιν πῶς δὲν φανερώνει τίποτε, πῶς δὲν κάμνει ποτὲ λόγον περὶ αὐτῆς ὁ Μάρκος; Τί λαμπρὰ ἂν ἐγένετο τὸ συνοικέσιον αὐτό, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ θελήσῃ ἡ Ἀγγελικὴ, τί τύχη διὰ τὸν ἀνεψιὸν των! Ποῦ θὰ εὖρη ἄλλην γυναῖκα ἐφάμιλλόν τῆς!

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκατατεθῇ ἐκεῖνη, ἔλεγεν ὁ κύριος Παντελῆς ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μεγάλην ιδέαν περὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του.

— Ποτέ! ἔλεγε καὶ ἡ κυρία Οὐρανία.

— Καὶ ὅμως ἤθελα νὰ τὸν ἀποκαταστήσω ὁ γάμος θὰ τὸν ἡμερώσῃ.

— Πρέπει νὰ εὐρεθῇ γυναῖκα νὰ τὸν πάρῃ διὰ τὰ χρήματα — καὶ ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ πωληθῇ.

— Τί χαριτωμένην ἀνεψιάν θὰ ἐκάμναμεν...

— Τί ἄγγελον! προσθέτει ἡ κυρία Οὐρανία μετὰ θαυμασμοῦ.

Ὁ ταλαίπωρος Μάρκος ἦτο πράγματι ἐρωτευμένος, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ φανερῶσῃ ἐκ φόβου μήπως γείνη καταγέλαστος διὰ τὴν τόλμην καὶ τὴν αὐθάδειάν του. Οἱ δύο γέροντες πάλιν δὲν ἤθελον νὰ τὸν ἐρωτήσωσι διὰ νὰ μὴν ἀγριεύσῃ καὶ φύγῃ εἰς Θεσσαλίαν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἤλλαξεν ἐσχάτως. Τὸ μεϊδιάμα — τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο μεϊδιάμα — ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς. Ἡ ζωηρότης ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῆς μορφῆς τῆς. Ἐφάνετο πάντοτε συλλογισμένη, ἀλλ' εἰς τὰς ἐπιμόνοους ἐρωτήσεις τῆς κυρίας Οὐρανίας ἀπεκρίνετο ὅτι δὲν ἔχει τίποτε.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ὀκτωβρίου ὁ Μάρκος ἦλθε πάλιν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ θεοῦ του περὶ πωλήσεως τῶν γεννημάτων τῆς νέας ἐσοδείας.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἔπαυσε τότε τὰς συχνὰς ἐπισκέψεις τῆς καὶ δὲν ἤρχετο πλέον νὰ γευματίζῃ εἰς τῆς κυρίας Οὐρανίας ὅπως πρὶν προσασίζομένη ἀδιαθεσίας ἢ οἰκιακὰς ἐνασχολήσεις. Οὔτε εἰς τὸν κόσμον ἐφάνετο πλέον· καὶ ἔξαφνα μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ τῆς ἦλθε κλαίουσα εἰς τὴν κυρίαν Οὐρανίαν νὰ τῆς εἰπῇ ὅτι ἡ κόρη τῆς θέλει νὰ γείνη κλογοραῖα.

— Καὶ διατί;

— Δὲν θέλει νὰ εἰπῇ τὴν αἰτίαν... ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι πῶς θὰ ἔχῃ κανένα ἔρωτα κρυφόν.

— Καὶ ἔρωτα χωρὶς ἐλπίδα... μήπως ἀγαπᾷ κανένα ὑπανδρευμένον;

— Δὲν ἤξεύρομεν τίποτε· μόνον ὑποθέσεις κάμνομεν καὶ ἡμεῖς.

— Στείλετέ μου τὴν νὰ τὴν ἐξομολογήσω ἐγώ, λέγει ἡ κυρία Οὐρανία.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἔρχεται ἤρεμος, ὠχρὰ, μελαγχολικὴ.

Ἡ κυρία Οὐρανία τὴν ἐρωτᾷ μετ' ἐνδιαφέροντος:

— Τί ἔχει;... ὑποφέρει; ... ἀγαπᾷ κανένα;

Ἡ Ἀγγελικὴ μετὰ τινὰ δισταγμὸν, συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς τόσης φιλοστοργίας κινεῖ τὴν κεφαλὴν κατανεύουσα.

— Καὶ πῶς δὲν τὸν παίρνεις; Δὲν εἶνε ἄξιός σου;

— Εἶνε πολὺ ἄξιός, ἀποκρίνεται ἡ νεᾶνις.

— Εἶνε ὑπανδρευμένος λοιπὸν;

Ἡ Ἀγγελικὴ μορφαίνει μετ' ἀποστροφῆς:

— Ἄν δὲν ἦτον ἐλεύθερος, κυρία, δὲν θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀγαπήσω, καὶ δὲν θὰ τὸν ἀγαποῦσα.

Ἡ κυρία Οὐρανία τὴν ἀτενίζει μετὰ θαυμασμοῦ. Αὐτὴ ἡ κόρη ἐλαμβάνε κάποτε στασεις Ῥωμαίας πατρικίας!...

Καὶ ἡ Ἀγγελικὴ προσθέτει:

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ πάρω ἐκεῖνον τοῦ ἀγαπῶ, ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαπᾷ...

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

— Καὶ ὅμως ψιθυρίζει στεναζούσα, σεῖς τὸ ἤξεύρετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷ.

Ἡ κυρία Οὐρανία ἀνασκιρτᾷ:

— Μήπως εἶνε ὁ....;

Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἀπαντᾷ κοκκινίζει καὶ

κρύπτει τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰ γόνατα τῆς γραιάς.

Ὅταν ὁ Μάρκος ἔλαβε τὸ χαρμόσυνον ἀγγελμα ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ ἀπόπληκτος. Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὸ συνοικέσιον ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς μερικὰς ἐξηγήσεις. Ἡ Ἀγγελικὴ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι μέρος τοῦ ἔτους θὰ διέρχεται εἰς τὸ κτῆμα καὶ μέρος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ εἰς Εὐρώπην. Ὅτι κατὰ τὴν εἰς Ἀθήνας διαμονὴν οἱ χοροὶ καὶ αἱ διασκεδάσεις θὰ λείπουν. Ὁ Μάρκος δὲν τὰ ἀγαπᾷ αὐτὰ, εἶνε δὲ καὶ ζηλότυπος τὴν γυναῖκά του τὴν θέλει διὰ τὸν ἑαυτόν του, ὄχι διὰ νὰ τὴν χαίρεται ὁ κόσμος... Καθαρὰ πράγματα!

Ἡ Ἀγγελικὴ παραδέχεται τὰ πάντα μειδιῶσα πάντοτε τὸ ἀγγελικὸν της μειδιάμα. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ κύριος Παντελῆς πετῶν ἐκ χαρᾶς—μεθ' ὅλους τοὺς ρευματισμοὺς του—ἔθετε τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς νύμφης ἐντὸς τῆς πελωρίας χειρὸς τοῦ γαμβροῦ.

Ὁ γάμος ἐπρόκειτο νὰ γείνη τὰ Χριστούγεννα, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἀπέθανεν ὁ θεῖος Παντελῆς, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν ἀναβάλουν ἐπὶ τρεῖς μῆνας.

Ὁ Μάρκος ἔγινε γενικὸς κληρονόμος καὶ κύριος περιουσίας δύο ἑκατομμυρίων. Ἐκ τούτων τριακοσίας χιλιάδας ἔγραψεν ὡς προγαμικίαν δωρεάν εἰς τὴν γυναῖκα του.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἀγγελικῆς ἐξεπληρώθη. Δὲν εἶχεν εἰπῆ ὅτι θὰ ὑπανδρευθῆ μόνον ἀπὸ ἔρωτα;

Ὁ Θεὸς εἰσακούει τὰς προσευχὰς τῶν ἀγγέλων του!

[Μήψεις]

ΔΣ.

ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ⁽¹⁾

Αἱ ἀμερικανικαὶ οἰκίαι. — Ἡ ἐπιπλωσίς των. — Ἡ πολυτέλεια συνδυασμένη μετὰ τῆς ἄκρας φιλοκαλίας. — Ἐκεῖ ὅπου κάμνουν μουσικὴν τοῖχοι καὶ πατώματα εἶναι γυμνά — Τοῖχοι σκεπασμένοι μὲ τριαντάφυλλα. — Ἐν ἄστρον ἀξίας 10.000 φράγκων. — Μαργαρίται καὶ ἀδάμαντες. — Αἱ λέσχαι. — Τὸ κοινότερον ἐπιπλὸν ἐν Ἀμερικῇ.

Αἱ ἀμερικανικαὶ οἰκίαι εἶνε ἐπιπλωμένα μετ' ἐξεζητημένης πολυτελείας καὶ λεπτοτάτης φιλοκαλίας. Ἐδῶ γίνεται καταφανὴς ἡ ἐπιρροὴ τῆς γυναικὸς καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ καθημέραν βίου. Εἰς κάθε βῆμα ὅπου κάμνετε, βλέπετε γραμμένον: Ἄπ' ἐδῶ ἐπέρασεν ἡ γυναῖκα.

Τὰ ἐπιπλά, ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἰδίως, εἶνε σκοτεινῶν χρωμάτων, ἀλλὰ στερεὰ καὶ καλλιτεχνικά. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πολὺ προσθέτει εἰς τὸν πλοῦτον τῶν κατοικιῶν εἶνε ἡ χρῆσις παραπετασμάτων (portières.) Ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους, τὰ θυρόφυλλα ἀντικαθιστῶνται μὲ παραπετάσματα. Ἡ ἐντύπωσις δὲ

εἶνε λαμπρά. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀναπαύεται εὐαρέστως εἴτε ἐξετάζει τὰ ἐπιπλά, εἴτε προσβλέπει πρὸς τοὺς τοίχους καὶ τὴν ὄροφν. Τὰ δάπεδα εἶνε ἐπεστρωμένα μὲ πλουσιωτάτους τάπητας καὶ αἱ ὄροφαί εἶνε ἀνάγλυπτοι ἢ ζωγραφημένα: ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ ἐπιπλά (tapisseries).

Τὰ σαλόνια εὐρίσκονται εἰς τὰ ἰσόγεια, ἰσόγεια τὰ ὅποια ὑψοῦνται δύο ἢ τρία μέτρα ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. Ἡ σειρὰ τῶν αἰθουσῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία, τέσσαρα, πέντε καὶ ἕξ δωμάτια συγκοινωνοῦντα πρὸς ἄλληλα διὰ παραπετασμάτων. Ἐκαστὸν δωμάτιον ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν του σφραγίδα. Τὸ ἐν περιέχει ἐπιπλά καὶ βαφὰς σκοτεινάς, ἐλαιογραφίας, καλλιτεχνήματα μεγάλῃς ἀξίας, μεγαλοπρεπῆ φυτὰ τῶν τροπικῶν τὸ ἄλλο, διασκευασμένον κατὰ τὸν ἀνατολικὸν ρυθμὸν, καλεῖ τὸν ἐπισκέπτην εἰς οἰκίαν συνομιλίαν μὲ τοὺς σκίμποδας, τὰ συνεστραμμένα καθίσματα του, τὰ προσκέφαλα καὶ τὰ παραβάνα του ἕτερον περιλαμβάνει βιβλία, χαλκογραφίας, ἀρχαιότητες παντὸς εἶδους ἄλλο, κατὰ ρυθμὸν boudoir διασκευασμένον, εἶνε πλήρες ἀπὸ κομφοτεχνήματα, ἀπὸ ἐλαφρὰ μικροτεχνήματα, ὕδατογραφίας, ἀγαλ-

(1) Ἴδε σελ. 55, 123.